

Ο Μικρός

98

ΗΡΟΣ

Κατά διαταγήν του Χίτλερ

ΥΠΩΣΙΣ

Κατά διαταγήν
του ΧΙΤΛΕΡ

“Ένας Ίσκιος
στο σκοτάδι

ΤΑ ΤΡΙΑ ήρωικά Έλληνόπουλα, που βρίσκονται στην Αμερική με την αποστολή να ανακαλύψουν ποιοι και πώς κλέβουν σοβαρά στρατιωτικά μυστικά από το γενικό στρατηγείο των Συμμάχων, είναι σε πολύ δύσκολη θέση. Διατρέχουν άμεσο κίνδυνο θανάτου. Πάνω στο μεγάλο αυτοκινητόδρομο, που συνδέει τη Νέα Υόρκη με το αεροδρόμιό της, ο Γιώργος, ή Κατερίνα και ο Σπίθας, μαζί με έναν Αμερικανό λοχία που τους μετέφερε από το αεροδρόμιο με το αυτοκίνητό του, έχουν κυκλωθεί από δεκάδες Γερ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

μανούς και πράκτορες τῶν Γερμανῶν(*)).

Δεκάδες αυτόματα τερετί-ζουν μέσα στή νύχτα, τραγουδώντας τὸ τραγούδι τοῦ θανάτου, καὶ ἑκατοντάδες σφαίρες σφυροκοποῦν τὸ αὐτοκίνητο, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχουν ταμπουρωθῇ τὰ Ἑλληνόπουλα. Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας, οἱ μόνοι ποὺ εἶναι ὠπλισμένοι, ἀπαντοῦν μὲ ριπὲς αὐτομάτων προσπαθώντας μάλιστα νὰ κρατήσουν σὲ ἀπόστασι τοὺς ἐχθρούς.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα καταλαβαίνει ὅτι εἶναι καταδικασμένοι νὰ σκοτωθοῦν ἢ νὰ πέσουν πάλι· στὰ χέρια τῶν τρομερῶν πρακτόρων τοῦ Χίτλερ. Μέσα στὸ μισοσκόταδο, διακρίνει τοὺς ἀντιπάλους τους νὰ κάνουν μιὰ μεγάλη κυκλωτική κίνησι γιὰ νὰ ζώσουν ἀπὸ παντοῦ τὰ παιδιά. Ὁταν αὕτῃ ἡ κυκλωτική κίνησις συμπληρωθῇ, τὰ πάντα θὰ εἶναι χαμένα! Τίποτα πιά δὲν θὰ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τὸν Ἀμερικανὸ λοχία.

Τὸ τολμηρὸ παιδί ἀποφασίζει: τότε νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Μόνο μὲ μιὰ τρέλλα θὰ μποροῦσε νὰ ξεγλυστρήσουν ἀπὸ τὸν κλοιὸ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

— Παῖδιά, λέει στοὺς συντρόφους του χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὔτε στιγμή νὰ πυροβολῇ. Θὰ προσπαθήσω νὰ φέρω σύγχυσι· στίς γραμμὲς τῶν

Γερμανῶν. Τότε ἐσεῖς θὰ τρέξετε καὶ θὰ ταμπουρωθῇτε πίσω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ δρόμο, ποὺ ὑψώνεται· στὰ δεξιὰ τοῦ δρόμου. Ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε ἄμυνα ὥσπου νὰ φτάσῃ κανένα περιπολικὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας.

Σίγουρα, οἱ πυροβολισμοὶ θὰ ἔχουν ἀκουστῇ ἀπὸ τὰ γειτονικά χωριά καὶ κάποιος θὰ σκέφτηκε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν ἀστυνομία. Ἐλπίζω, σὲ μερικά λεπτά, νὰ ἔχουν φτάσει ἐνισχύσεις. Ἄν κρατήσουμε στὸ διάστημα αὐτὸ τοὺς Γερμανοὺς σὲ ἀπόστασι...

Χωρὶς νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι του, δίνει τὸ αὐτομάτο του στὸν Ἀμερικανὸ καὶ πέφτει μπρούμυτα. Ἀρχίζει νὰ σέρνεται πρὸς τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῶν Γερμανῶν πάνω στὴ σκούρα ἄσφαλτο.

Σφαίρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἢ σκάδουν τὴν ἄσφαλτο γύρω του, μὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο προχωρεῖ πάντα, χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου γι' αὐτές. Ξέρει ὅτι μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὁ θάνατος θὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ στὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Τί σημασία ἔχει λοιπὸν ἂν ὁ θάνατος ἔρθῃ ἄποψε;

Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸν ἴσκιό ποὺ σέρνεται πάνω στὴν ἄσφαλτο. Ἐχουν στραμμένη τὴν προσοχή τους στὸ αὐτοκίνητο πίσω ἀπὸ τὸ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 97, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ θάνατος τοῦ Σπίθας».

όποιο είναι ταμπουρωμένα τα παιδιά και ο λοχίας και προσπαθούν να το κυκλώσουν. Έτσι δεν τον βλέπουν να φτάνει κοντά στο ένα από τα αυτοκίνητά τους και να χώνεται στο μπροστινό κάθισμα στη θέση του οδηγού, που μάχεται κι αυτός μαζί με τους άλλους ταμπουρωμένος στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

Το Παιδί - Φάντασμα παίρνει μια βαθειά ανάσα, σφίγγει με το ένα του χέρι το βολάν και τραβάει με το άλλο τον μοχλό ταχυτήτων. Η μηχανή μουγγρίζει και το αυτοκίνητο ξεκινάει σαν ένα αλογιο που το τσίμπησε ξαφνικά μύγα!

Ξεκινάει και ρίχνεται προς τα πίσω πάνω στους Γερμανούς που είναι ταμπουρωμένοι εκεί!

Η σύγχυσις που έπακολουθεϊ είναι άπεριγραπτη. Οί Γερμανοί μὴν μπορώντας να καταλάβουν τί συνέβη, αφήνουν ούρλιαχτά λύσσας και τρόμου και άγωνίζονται με απόγνωση να αποφύγουν το αυτοκίνητο που αφήνιασε ξαφνικά! Οί άλλοι Γερμανοί, που έκαναν την κυκλωτική κίνηση γύρω από τα παιδιά, σταματούν σαστισμένοι και κυττάζουν προς το μέρος της άπροσδόκητης και αλλόκοτης αυτής σκηνής.

Ο Σπίθας, ή Κατερίνα και ο λοχίας δεν χάνουν την εύκαιρία. Τρέχουν σκυφτά προς το βράχο, που τους είχε δείξει ο Γιώργος, και ταμπουρώνονται πίσω του. Τα αυτόμάτα

τους αρχίζουν άμέσως να γαζώνουν από εκεί τους άπολιθωμένους Γερμανούς. Το Παιδί - Φάντασμα δέ χάνει έπίσης ούτε στιγμή. Βλέποντας ότι οί φίλοι του βρίσκονται σε άσφαλές μέρος, στρίβει το αυτοκίνητο που οδηγεί και το κατευθύνει προς το βράχο. Όταν φτάνει εκεί, πηδάει έξω και τρέχει κοντά στους συντρόφους του.

— Το κόλπο έπιασε!, λέει με χαρά. Τώρα οί Γερμανοί θέλουν τουλάχιστον μισή ώρα για να μάς ξετρυπώσουν από δω! Και στο διάστημα αυτό θα έχουν φτάσει ενισχύσεις! Θά....

Μια δυνατή φωνή από το μέρος των Γερμανών τον διακόπτει:

— Παιδί - Φάντασμα! Ξεγλύστρησε από τα χέρια μας αυτή τη φορά! Φεύγουμε! Πρέπει όμως να ξέρης ότι πολύ σύντομα θα πάρης νέα μας! Αν αγαπάς τη ζωή σου, γύρισε πίσω στην πατρίδα σου! Φύγε άμέσως από την Αμερική!

Ο Σπίθας άγριεύει.

— Να φύγουμε από την Αμερική πριν προλάβουμε καν να τσιμπήσουμε κανένα μεζεδάκι!, γρυλλίζει. Μανούλα μου! Αυτός ο παλιάνθρωπος θέλει να με κάνει να πεθάνω από την πείνα! Να για να μάθης!

Και πιέζει τη σκανδάλη του αυτόματου του. Απ' το μέρος των Γερμανών άντηχεί ένα ούρλιαχτό λύσσας και πόνου. Από κάπου μακριά,

μια σειρήνα αστυνομικού αυτόκινητου αρχίζει να ξεφωνίζει. "Ερχεται η αστυνομία! Οί Γερμανοί αποσύρονται γοργά και χάνονται μέσα στο σκοτάδι της νύχτας...

Δεύτερη επίθεση

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ σε μια πολυθρόνα, μέσα σ' ένα γραφείο του γενικού στρατηγείου των Συμμάχων, ο Γιώργος Θαλάσσης κουδεντιάζει με τον στρατηγό Στίμσον, προϊστάμενο της υπηρεσίας πληροφοριών.

— Είναι εκπληκτικό αυτό που μου λές, Παιδί - Φάντασμα, λέει ο στρατηγός. Σας

έπετέθησαν οί Γερμανοί δύο μόνο χιλιόμετρα έξω από τη Νέα Υόρκη!

Και προσθέτει χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι:

— Πρέπει να τελειώση πια αυτή η ιστορία! Όπως πάμε, θα μās έπιτεθούν ακόμη και μέσα στο στρατηγείο μας! Τι γνώμη έχεις εσύ για όλα αυτά, Παιδί - Φάντασμα; Ο Γιώργος ανασηκώνει τους ώμους του.

— Το μόνο που μπορώ να πώ, στρατηγέ μου, απαντάει είναι ότι κάποιος προδότης πρέπει να υπάρχει μέσα στο στρατηγείο σας! Δεν εξηγείται διαφορετικά το γεγονός ότι οί Γερμανοί ήξεραν για την αποστολή που μου άνετέ-

Ο γίγαντας χτυπάει αλύπητα τὸ 'Ελληνόπουλο!

Τὰ τρία παιδιά πηδούν μέσα στὸν ὑπόνομο!

θη, πρὶν κἂν πατήσω τὸ πόδι μου στὴν Ἀμερική! Κάποιος ἀπὸ δὴ μέσα τοὺς εἰδοποίησε! Ἄν δὲν βρεθῇ ὁ προδότης αὐτός, δὲ θὰ μπόρῃσουμε νὰ σταματήσουμε τὸ κακό!

Ὁ στρατηγὸς Στίμσον κουνάει μὲ θλίψη τὸ κεφάλι του.

— Ἴσως ἔχει δίκιο, παιδί μου. Κι ὅμως ἐρευνήσαμε τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατηγείου πού θὰ μπορούσαν νὰ προδώσουν τὰ κλεμμένα μυστικά καὶ δὲ βρήκαμε κανέναν ὑπόπτο! Κοντεύω νὰ πρελλαθῶ!

— Γιὰ μένα, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα, ὅλοι εἶναι ὑπόπτοι μέχρις ἀποδείξεως

τοῦ ἐναντίου. Ἔχω λευκὴ ἐξουσιοδότησι ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο καὶ θὰ δράσω ὅπως ξέρω ἐγώ. Θὰ ξεκινήσω θεωρῶντας τοὺς ὅλους ἐδῶ μέσα ὑπόπτους, ἀκόμη κι' ἐσὰς στρατηγέ μου!

Τὰ φρύδια τοῦ στρατηγοῦ ζαρώνουν καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες. Ἐπειτα, ἓνα χαμόγελο φανερῶνεται στὰ χεῖλη του!

— Ἐχεις δίκιο παιδί μου! ἀπαντᾷ. Μόνο ἔτσι θὰ μπόρῃς νὰ ἀνακαλύψῃς τί συμβαίνει ἐδῶ.... Πές μου τώρα τί θέλεις καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ κάθε ἐπιθυμία σου.

— Θέλω ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος νὰ μελετήσω μόνος μου τοὺς ἀτομικοὺς φακέλους ὁ-

λων τῶν ἀξιωματικῶν πού ὑπηρετοῦν στο στρατηγεῖο. Ἀκόμα καὶ τὸν φάκελλο τοῦ ἀρχιστρατήγου!

Ὁ στρατηγὸς Στίμσον γουρλώνει τὰ μάτια του:

— Τοῦ... ἀρχιστρατήγου; κάνει σατισμένος. Εἶσαι καταπληκτικός, παιδί μου! Ἀκολούθησέ με.

Ὁδηγεῖ τὸ Γιώργο σ' ἓνα γειτονικό δωμάτιο, ὅπου μέσα σὲ ἀτσάλινα χρηματοκιβώτια εἶναι τοποθετημένοι οἱ φάκελλοι τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γενικοῦ στρατηγεῖου τῶν Συμμάχων. Ἐκεῖ ὁ Γιώργος μένει κλεισμένος γιὰ πολλὲς ὥρες. Ὅταν βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, στὰ μάτια του λάμπει μιὰ παράξενη ἔκφρασις πού σημαίνει πολλὰ γιὰ ὅσους ξέρουν καλὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ στρατηγὸς Στίμσον κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Βρήκες τίποτα ἐνδιαφέρον, Παιδί - Φάντασμα;

Τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ παίρνει μιὰν ἔκφρασι ἀπογοητεύσεως.

— Δὲν ἀνεκάλυψα τίποτα ἄξιο λόγου, λέει. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ εἶμαι πιὸ τυχερὸς στὰ ἐπόμενα διαδήματά μου. Καλὴ ἀντάμωση στρατηγέ μου.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης τώρα; ρωτᾷ ὁ στρατηγός.

— Δὲν ξέρω ἀκόμη, ἀπαντᾷ τὸ παιδί. Ἐχω κάτι στὸ μυαλό μου, μὰ εἶναι ἀκόμη ἀξεκκαθαριστό.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο καὶ κατευθύνεται μὲ τὰ

πόδια πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου τὸ στρατηγεῖο τοῦ ἔχει νοικιάσει ἓνα διαμέρισμα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τοὺς δύο φίλους του. Ἐσπῶ του, μέσα στὸ πλήθος, πού κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους τῆς Νέας Υόρκης, κάποιος βαδίζει ἀργὰ μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω του.

Ὁ Γιώργος πλησιάζει πᾶς στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ διασχίζει ἓνα ἀχτιστο οἰκόπεδο, ὅπου σὲ λίγο πρόκειται νὰ χτιστῇ ἓνας οὐρανοξύστης, ὅταν ὁ ἀγνωστος πού τὸν παρακολουθεῖ ταχύνει τὸ βῆμα του καὶ τὸν φτάνει.

Μιὰ βαρεῖα φωνὴ λέει πίσω ἀπὸ τὸ Παιδί - Φάντασμα:

— Ἔ, μικρέ!

Τὸ Ἑλληνόπουλο σταματᾷ καὶ γυρίζει. Βλέπει νὰ τὸν πλησιάζη ἓνας μεγαλόσωμος ἄντρας μὲ πλατεῖς ὠμους πελώρια μπράτσα καὶ γροθιὰς πυγμάχου. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνωστού εἶναι ἄγριο καὶ ἡ μύτη του πλακουτῆ. Τὸ κάτω σαγῶνι του θυμίζει σαγῶνι βοδιού.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ Γιώργος ἤρεμα.

— Εἶσαι ἓνα παλιόπαιδο! ἀπαντᾷ ὁ ἀγνωστος στραβώνοντας τὸ στόμα του.

Εἶναι φανερό ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζητᾷ καβγά, ὅτι πλησίασε τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του.

Ὁ Γιώργος κυττάζει γύρω. Τὸ μέρος εἶναι ἔρημο. Λίγα μέτρα πρὸ πέρα, κυκλοφοροῦν

χ:λ:άδες διαβάτες και εκατοντάδες αυτοκίνητα. Μέσα στο ρικόπεδο όμως δεν υπάρχει κανένας. Κανένα μάτι δεν μπορεί να τους δει και κανένα αυτί δεν μπορεί να τους ακούσει.

Η θέσις του Παιδιού - Φάντασμα είναι δύσκολη. Ο άγνωστος είναι δέκα τουλάχιστον φορές δυνατότερος του και φαίνεται: επαγγελματίας πυγμάχος. Δε συμφέρει λοιπόν στο Γιώργο μία σύγκρουσις μαζί του.

— Δεν ξέρω ποιος είσαι και σε βλέπω γι'α πρώτη φορά, απαντάει. "Αφισέ με λοιπόν ησυχά να πάω στη δουλειά μου. Δεν είναι καθόλου κεντρικό ένας γίγαντας σαν έσένα να βρίζεις παιδιά, που δεν μπορούν να υπερασπίσουν τον εαυτό τους!

— Μπρά; κάνει ο άγνωστος στραβώνοντας πάλι το στόμα του. Νόμιζα ότι το Παιδί - Φάντασμα είναι σε θέση να υπερασπίση τον εαυτό του!

Ο Γιώργος νοιώθει ένα ρίγος να ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά του. "Ωστε ο άνθρωπος αυτός ξέρει την πραγματική ταυτότητά του. "Αρα είναι κι' αυτός από τους πράκτορες των Γερμανών.

Κάνει να φέρη το χέρι του στην τσέπη όπου έχει το πιστόλι του, μα δεν προλαβαίνει. Το δεξιό χέρι του αγνώστου, σφ:γμένο σε μία ογκώδη γροθιά, κινείται με ταχύτητα και όρμη ηλεκτρικού σφυριού και χτυπάει το παιδί στο σαγόνι!

Το χτύπημα είναι τόσο δυνατό, ώστε το κορμί του Γιώργου χάνει την επαφή του με το έδαφος, και πηγαίνει και πέφτει πέντε μέτρα μακριά, πάνω σ' ένα σωρό από τούβλα! Με τις αισθήσεις του μισοχαμένες και τα μάτια μισόκλειστα, το Έλληνόπουλο μένει ακίνητο και βλέπει τον αντίπαλό του να πλησιάζη με μεγάλα βήματα προς το μέρος του. Το πρόσωπό του έχει πάρει μία άγρια έκφρασι: λύσσας μαζί με έκπληξι.

—Την περασμένη έβδομάδα, λέει με μία τέτοια γροθιά έρριξα νοκ-άουτ τον Τζακ Θόμπσον! Κι' εσύ δεν έχασες καν τις αισθήσεις του. Καλά μου έχουν πη ότι το Παιδί - Φάντασμα είναι ζόρικος αντίπαλος! "Αν δεν σε κάνω κυμᾶ, όμως, να μη μέ λένε Κράμερ!

Και σηκώνει το τεράστιο πόδι του γι'α να χτυπήση μ' αυτό στο κεφάλι το Γιώργο. Μά το Παιδί - Φάντασμα δεν είναι: από τους ανθρώπους που αφήνουν τον τρόπο και την απόγνωσι να φωλιάσουν στην ψυχή τους. Μολονότι είναι βέβαια ότι δε θα μπορέση τελικά να τὰ δώλη πέρα μ' ένα τόσο δυνατό αντίπαλο, που είναι και επαγγελματίας πυγμάχος, δεν έννοεί να καταθέση τὰ όπλα χωρίς μάχη.

Καθώς το πόδι του αγνώστου κατεβαίνει με όρμη γι'α να του συντρίψη το κρανίο με το τακούνι του, ο Γιώργος απλώνει τὰ χέρια του, πιάνει

τὸ παπούτσι τοῦ πυγμάχου ἀπὸ τῆς μιᾶς καὶ τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ τὸ στρίβει μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ κόλπα τῆς ἰαπωνικῆς πάλης, ποὺ τὸ παιδί ξέρεي στὴν ἐντέλεια.

Ἄνιση μάχη

Ο ΚΡΑΜΕΡ χάνει τὴν ἰσορροπία του, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ βροντᾷ χάμω. Ὁ Γιώργος πετάγεται ὀρθὸς καὶ κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του, ἀλλὰ μιὰ κραυγὴ ἀπογοητεύσεως ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Τὸ πιστόλι του καθὼς

ἔπεφτε τινάχτηκε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ βρίσκεται τώρα χάμω, πελὺ κοντὰ στὸν πεσμένο ἀντίπαλό του.

Καταλαβαίνει ὅτι ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας εἶναι ἡ φυγή. Δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ συνεχίσῃ τὴ συμπλοκὴ μὲ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ κτήνος ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν συντριψῇ μὲ τὴ γροθιά του.

Γυρίζει γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, μὰ τὸ ἓνα χέρι τοῦ Κράμερ ἀπλώνεται ξαφνικὰ σὰν ἓνα χοντρὸ ἔρπετό· καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι. Τὸ παδὶ σωριάζεται χάμω, πλάι στὸν ἀντίπαλό του!

—Τώρα μουγγρίζει ὁ πυγμάχος θὰ σὲ διαλύσω, παλιόπαδο! Ὅταν θὰ βροῦν τὸ πτώμα σου ἀργότερα, δὲ θὰ

Βλέπει ἓναν ξανθὸ ἄνδρα καθισμένο πίσω ἀπὸ ἓνα τραπέζι.

— Δυστυχώς, λέει ο Γιώργος, είμαι αναγκασμένος να σ'αυ συλλάβω!

μπορέσουν να καταλάβουν σε πο'όν ανήκει!

Ανερθώνεται σηκώνοντας μαζί του και το Γιώργο. Με τὸ ἓνα χέρι τὸν πιάνει ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸ ἄλλο, σφιγμένο σὲ μιὰ γροθιά, τραβιέται πίσω γιὰ νὰ πάρη φόρα. Ὁ Γιώργος ξέρει, ὅτι, ἂν τὸν ἀφήσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ εἶναι χαμένος. Μὲ τὴ λύσσα ποὺ ἔχει ὁ Κράμερ θὰ τοῦ ξεκολλήσῃ σίγουρα τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ λαιμὸ του!

Πρὶν λοιπὸν ἡ γροθιά τοῦ πράκτορος τῶν Γερμανῶν ξεκινήσῃ καὶ ἀρχίσῃ νὰ διαγράφῃ τὸ μοιραῖο τόξο τῆς στὸν ἀέρα, τὰ πόδια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα τινάζονται πρὸς τὰ

ἐμπρὸς καὶ χτυποῦν μὲ τὰ τακούνια τὸν ἀντίπαλό του στὸ στομάχι.

Ὁ Κράμερ ἀφήνει ἓνα οὐρ-λαχτὸ ποὺ θάκανε νὰ ζηλέψῃ ἀκόμη κι' ἓνας λύκος παρτάει τὸ παιδί καὶ φέρνει τὰ χέρια του στὸ στομάχι του. Ὁ Γιώργος δὲν ἀφήνει τὴν εὐκαιρία νὰ πάῃ χαμένη. Σηκώνει καὶ τὶς δυὸ γροθιές του μαζί καὶ χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ σῆρκο μὲ ὅλη τὴ δύναμι ποὺ τοῦ δίνει ἡ ἀπόγνωσις.

Μὰ τὸ χτύπημα αὐτό, ποὺ θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ρίξῃ ἀναίσθητο ἓναν ἄλλο ἄνθρωπο, κάνει ἀπεναντίας τὸν Κράμερ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ πρῶτο χτύπημα!

Ἄνορθώνεται καὶ χτυπάει μὲ τὴ σφιγμένη γροθιά του τόσο γοργά, ὥστε ὁ Γιώργος δὲν προλαβαίνει νὰ προφυλαχτῇ. Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει τὸ κερμί του νὰ ταξιδεύη πάλι στὸν ἀέρα καὶ παύει νὰ αἰσθάνεται. Ὅταν ἀνοίγει λίγες στιγμὲς ἀργότερα, τὰ μάτια του, βλέπει τὸν Κράμερ νὰ τὸν ἔχει ἀνασηκώσει καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ δώσῃ τὴν τελειωτικὴ γροθιά. Κλείνει τὰ μάτια του καταλαβαίνοντας ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος....

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, μιὰ λεπτὴ φωνὴ ἀντηχεῖ κάπου ἐκεῖ κοντά:

— Ἀκίνητος καὶ τὰ χέρια ψηλά! Διαφορετικά, πυροβολῶ!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Γιώργου ἀνασκιρτάει ἀπὸ χαρὰ. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του, τῆς Κατερίνας!

Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὴν Κατερίνα νὰ πλησιάζῃ τρέχοντας μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι. Πίσω τῆς τρέχει ὁ Σπίθας μὲ τὴν Τσικί τα στὸν ὦμο του καὶ μὲ τὸν Μούτς ἑοπίσω του. Κρατάει κι' αὐτὸς ἓνα πιστόλι.

Ὁ Κράμερ γυρίζει καὶ τοὺς βλέπει κι' αὐτοὺς. Γιά μιὰ στιγμὴ, διστάζει. Ἐπειτα, καταλαβαίνοντας ὅτι κάθε καθυστέρησις σημαίνει κίνδυνον θανάτου γι' αὐτόν, παρατάει τὸ Γιώργο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ οἰκοπέδου. Φτάνει στὸ δρόμο, σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ σχάρα ὑπονόμου

τῇ ἀνασηκώνει καὶ πηδάει μέσα.

Καθὼς τὰ τρία παιδιὰ τρέχουν ἑοπίσω του, ὁ Γιώργος ρωτᾷ:

— Πῶς δρέθηκατε ἐδῶ, Κατερίνα;

— Τὸ οἰκοπέδο αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ διαμερίσματός μας ἀπαντάει τὸ κορίτσι, καὶ σὲ εἶδαμε ἀπὸ ἐκεῖ πού πάλευες μ' αὐτὸ τὸ γορίλλα! Καὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἴμαστε οἱ μόνοι πού σὰς εἶδαμε, γιὰτὶ βλέπω μερικοὺς πολίτες καὶ ἀστυνομικοὺς νὰ τρέχουν πρὸς τὰ ἐδῶ!

Πραγματικά, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη ἄκρῃ τοῦ οἰκοπέδου πηδοῦν μέσα μερικοὶ ἀστυφύλακες συνδεδεμένοι ἀπὸ πρεῖς πολίτες, πού χειρονομοῦν δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν.

Μὰ τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν σταματοῦν. Φτάνουν τρέχοντας στὴν τρύπα τῆς ὑπνόμου καὶ πηδοῦν μέσα. Προσγειώνονται πάνω σ' ἓνα γλυστερὸ ἔδαφος καὶ μὲ δυσκολία διατηροῦν τὴν ἰσορροπία τους. Βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ μεγάλῃ ὑπνόμο, πού χάνεται μέσα σὲ πυκνὰ σκοτάδια.

Ὁ Γιώργος δγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα φαναράκι καὶ τὸ ἀνάβει. Βλέπουν ἓνα ρυάκι ἀπὸ μαύρα νερὰ νὰ κυλάει στὴ μέση τῆς ὑπνόμου. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ ὑπάρχουν πεζοδρόμια.

— Ἐμπρός, Μούτς!, λέει ὁ Σπίθας. Θὰ σοῦ δώσω διπλὴ μερίδα κόκκαλα, ἂν μὰς

βοηθήσης να βρούμε εκείνο τον παλιγοροίλλα! Τον έχω φούρκα γιατί με ανάγκασε να σταματήσω στη μέση τό... κολλατό μου!

Το ξυπνο σκυλάκι καταλαβαίνει: τί ζητάει από αυτό ο κύριός του. Χαμηλώνει το κεφάλι του, μυρίζει το έδαφος και αρχίζει να τρέχει μέσα στην ύπνομο. Τα παιδιά το ακολουθούν από κοντά. Το ταξι! αυτό μέσα στα σκοτεινά εγκατα δεν κρατάει πολύ. Μερικά λεπτά αργότερα, ο Μούτς σταματάει στη βάση μιας σιδερένιας σκάλας που οδηγεί προς τα πάνω και αρχίζει να γυρνάει.

— 'Από εκεί έφυγε!, λέει με απογοήτευση ο Γιώργος δείχνοντας μ'έναν ανοιχτή σχάρα στην κορυφή της σκάλας.

'Ανεβαίνουν τη σκάλα και βγαίνουν σ'έναν έρημο δρομάκι. Γυρίζουν με άργα θέματα στο ξενοδοχείο τους, θυσιζόμενοι σε σκέψεις.

ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΓΟΥΕΣΤ

ΟΤΑΝ φτάνουν εκεί και μπαίνουν στο δωμάτιό τους, ο Γιώργος λέει στην Κατερίνα:

— Πολύ ανθυγιεινό μέρος για 'μάς ή Νέα Υόρκη! 'Αν δεν ξεκαθαρίσουμε την υπόθεσι αυτή το συντομώτερο θά 'μάς ξεκόμουν οι αντίπαλοί μας! Είναι κρίμα που δεν μπορέσαμε να πιάσουμε τον Κράμερ καί....

Σωπαίνει καί τα μάτια του λάμπουν.

— Για σταθήτε! Ξέρουμε το όνομά του καί ξέρουμε ότι είναι ένας πολύ ικανός πυγμάχος. Ίσως λοιπόν μπορέσουμε να τον βρούμε!

'Αρπάζει έναν τηλεφωνικό κατάλογο από ένα τραπεζάκι καί τον ανοίγει. Βρίσκει τον αριθμό της πυγμαχικής ομοσπονδίας καί τον παίρνει στο τηλέφωνο.

— Παρακαλώ λέει, μπορείτε να με πληροφορήσετε που μπορώ να βρω τον πυγμάχο Κράμερ;

— Θά τον βρήτε, κατ'άπασαν πιθανότητα στο πυγμαχικό στάδιο Γουέστ. 'Εκεί συχνάζει όταν δεν έχει να κάνει καμιά βρωμοδουλειά!

Καί ο άνθρωπος που μιλάει από την άλλη άκρη του σύρματος διακόπτει τη συνδιάλεξι. 'Ο Γιώργος άκουμπάει το ακουστικό στη θέση του, μωμμουρίζοντας:

— Στο στάδιο Γουέστ..

Ξεφυλλίζει πάλι τον κατάλογο, βρίσκει έναν αριθμό, τον παίρνει στο τηλέφωνο καί ρωτάει:

— Παρακαλώ, είναι εκεί ο πυγμάχος Κράμερ;

— Αυτή τη στιγμή είναι στο προπονητήριο άπαντάει

μιά φωνή. Ποιὸς τὸν ζητεῖ;

— Ἕνας θαυμαστής του, λέει ὁ Γιώργος, πὺ θέλει νὰ τοῦ πάρῃ ἓνα αὐτόγραφο.

Καὶ κλείνει τὴ συνδιάλεξι.

— Παιδιά, λέει στοὺς φίλους του, θὰ πάμε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψι στὸ φίλο μας τὸ γορίλλα!

Ὁ Σπίθας, πὺ ἔχει πέσει πάλι μὲ τὰ μούτρα στὸ φαγητὸ καὶ καταβροχθίζει ἓνα ὁλόκληρο ψωμί μαζί μὲ μιὰ πελώρια φέτα ζαμπόν, λέει γκρυιάρικα:

— Πάλι διακοπὲς θάχουμε! Ὅπως σὰς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπως πάμε!

* * *

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἓνα ταξὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ στάδιο Γουέστ, σὲ μιὰ πολὺ κοσμὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ τρία παιδιά πηδοῦν ἔξω καὶ περνοῦν μπρὸς ἀπὸ τὸ στάδιο κυττάζοντας μὲ τρόπο τὴν πρόσεψι του. Εἶναι ἓνα μεγάλο κτίριο μὲ πέντε ὀρόφους καὶ στεγάζει ἓνα μεγάλο στάδιο καὶ ἀμέτρητες αἰθουσες ὅπου προπονοῦνται ἑκατοντάδες πυγμάχοι.

— Θὰ μῶ, πρῶτος λέει τὸ Παιδὶ-Φάντασμα καθὼς βαδίζουν. Ἐσεῖς θὰ μῆτε ξοπίσω μου καὶ θὰ προσπαθήσετε νὰ μὴ μὲ χάσετε ἀπὸ τὰ μάτια σας. Πολὺ φοβάμαι ὅτι θὰ πέσω σὲ μιὰ παγίδα ἐδῶ μέσα. Ἄν μού συμβῇ τίποτα, εἰδοποιήστε ἀμέσως

τὸ στρατηγὸ Στίμσον. Ἐντάξει;

— Ἐντάξει!, λέει ὁ Σπίθας. Δὲ μού λὲς ὅμως, Γιώργο, ἔχουν... κουζίνα στὰ πυγμαχικὰ στάδια;

Μολοντί! ἡ κατὰστασις εἶναι σοβαρὴ, ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα δὲν μποροῦν νὰ μὴ γελάσουν μὲ τὸ ἀδιόκοπα πειρασμένο παιδί, πὺ καὶ στήν πρὸ κρίσιμη περίστασι τὸ μόνο πὺ σκέπτεται εἶναι τὸ ἰαχόρταγο στομάχι του.

— Ἄν καταφέρουμε αὐτὸ πὺ θέλουμε, Σπίθα, σοῦ ὑπόσχομαι ἓνα τραπέζι μὲ ἓνα ὁλόκληρο γουρουνόπουλο!

— Μανούλα μου! βογγάει ὁ Σπίθας. Μὴ μού τὸ λὲς αὐτὸ καὶ μού κόβονται τὰ γόνατα! Μπορῶ νὰ τὰ δάλω μὲ δέκα Κράμερ γιὰ ἓνα ψητὸ γουρουνόπουλο!

Ὁ Γιώργος προχωρεῖ μπροστὰ, μπαίνει στὸν προθάλαμο τοῦ σταδίου καὶ ρωτᾷ τὸ θυρωρὸ:

— Πὺ μπορῶ νὰ δρῶ τὸν πυγμάχο Κράμερ;

— Δεύτερο πάτωμα, αἶθουσα πέντε, ἀπαντᾷ ὁ θυρωρὸς.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπομακρύνεται πρὸς τοὺς ἀνελκυστήρες στὸ δάθος τοῦ προθαλάμου. Ὁ θυρωρὸς σηκώνει ἓνα τηλέφωνο ἀπὸ τὸ τραπέζι του καὶ λέει:

— Κάποιος ζήτησε τὸν Κράμερ καὶ τὸν ἐστεῖλα στὸ δεύτερο πάτωμα, αἶθουσα πέντε. Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του, κατάλαβα ὅτι πρόκει

ται μάλλον για τον άνθρωπό μας!

Πρόφερε τα λόγια αυτά στη γερμανική γλώσσα με σιγανή φωνή. Η Κατερίνα όμως και ο Σπίθας που μπαίνουν εκείνη τη στιγμή στον προθάλαμο, ξεχωρίζουν καθαρά τα λόγια του.

Ο θυρωρός γυρίζει, τους βλέπει και ζαρώνει τα φρύδια του.

—Τί γυρεύετε εδώ; ρωτάει έχθρικά.

Ο Σπίθας πηγαίνει κοντά του με την Τσικίτα στον ώμο του.

— Με κάλεσαν να δώσω μια παράσταση, άφεντικό, λέει.

— Δεν είναι θέατρο εδώ! άπαντάει γκρινιάρικα ο θυρωρός. Έδώ είναι πυγμαχικό στάδιο!

— "Α !, κάνει ο Σπίθας. Είμαι πολύ τυχερός. Πάντα ώνειρευόμουν να γίνω πυγμαχός! Έχω δυνατή γροθιά ξέρεις! Κύτταξε και μόνος σου!

Καί, πριν προλάβει ο θυρωρός να καταλάβει τί συνέβη, ή γροθιά του Σπίθα προσγειώνεται στο σαγώνι του με τόση δύναμη, ώστε αυτός σωριάζεται άναίσθητος πίσω από τον μπάγκο του και χάνεται. Μπαίνοντας τώρα κανείς στο κτίριο, δεν θα μπορούσε να διακρίνει τον άναίσθητο θυρωρό....

— Γερμανικό γουρούνι!, γρυλλίζει ο Σπίθας. Στήσατε παγίδα στο Γιώργο, έ; Θά σάς κανονίσουμε όμως! Θά

σάς τσακίσουμε στο ξύλο και θά σάς αδειάσω την κουζίνα από κάθε τρόφιμο γιά να σάς κάνω να πεθάνετε από την πείνα!

— Γρήγορα, Σπίθα!, λέει ή Κατερίνα. Πρέπει να άνεβούμε άμέσως στο δεύτερο πάτωμα, στην αίθουσα πέντε, όπου σίγουρα ο Γιώργος έχει πέσει σε κάποια παγίδα!....

Μουσολίνι και Σελσιέ

Κ ΑΘΩΣ δγαίνει από τον άνελκυστήρα, στο δεύτερο πάτωμα, το Παίδι - Φάντασμα νοιώθει το αίμα να παγώνει στις φλέβες του. Δυο μεγαλόσωμοι άντρες είναι σταματημένοι μπροστά στην πόρτα του άνελκυστήρα και κρατούν από ένα αυτόματο ό καθένας στα χέρια. Ο ένας από τους δυο είναι ο Κράμερ!

— Καλώς τονε, καλώς τονε!, λέει κοροϊδευτικά ο γιγαντόσωμος πυγμαχός. Δεν ξέρεις με πόση λαχτάρα σε περίμενα! Είσαι όμως τυχερός! Θέλει να σε δη και να σου μιλήση ο άρχηγός. Δια-

φορετικά, θὰ σ' ἔκανα κομμάτια αὐτὴ τὴ στιγμή! Βάλε τους τὶς χειροπέδες, Χάνς!

Ὁ δεύτερος γίγαντας πηγαίνει κοντὰ στὸ Παιδί-Φάντασμα τοῦ κολλάει τὸ αὐτόματό του στὸ στομάχι καὶ ψάχνει τὸ Ἑλληνόπουλο. Τὸν ἀφοπλίζει καὶ τοῦ περνάει στὰ χέρια ἓνα ζευγάρι χειροπέδες.

— Ἐμπρός!, γρυλλίζει ὁ Κράμερ.

Καὶ τὸν σπρώχνει δάναυσα πρὸς μιὰ πόρτα, ποὺ ἔχει τὸ νούμερο πέντε γραμμένο πάνω στὸ ξύλο της.

Ὁ Γιώργος δὲν προβάλλει καμμιὰ ἀντίστασι. Καταλαβαίνει ὅτι στὴν παραμικρὴ ἀπόπειρα ἀντιστάσεως οἱ δυὸ κτηνώδεις ἄντρες θὰ πυροβολήσουν χωρὶς δισταγμό.

Ἀνοίγουν τὴν πόρτα καὶ τὸν σπρώχνουν μέσα. Μπαίνει σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, ὅπου πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο γραφεῖο εἶναι καθισμένοι ἕνας ξανθοὺς ἄντρας μὲ σκληρὰ καὶ ἀποκρουστικὰ χαρακτηριστικά. Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Ἑλληνόπουλου, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ μιὰν ἔκφρασι κακίας τόσο ἔντονη, ὥστε ὁ Γιώργος νοιώθει ἓνα παγερὸ ρίγος νὰ ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ραχοκεκαλιά του.

Μὲ λαρυγγώδη φωνή, ὁ ἄνθρωπος λέει:

— Χάνς, πήγαινε νὰ σταθῇς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Δὲ θέλω νὰ μὲ ἐνοχλήσῃ κανεὶς στὴν ἐνδιαφέρουσα κουβέντα μου μὲ τὸν διστακτικὸν αἰχμάλωτό μας!

Ὁ Χάνς δγαίνει ἔξω καὶ

κλείνει πάλι πίσω τοῦ τὴν πόρτα. Ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει:

— Ἐσὺ εἶσαι, λοιπόν, τὸ περίφημο Παιδί - Φάντασμα, ποὺ ἐστειλαν νὰ τσακίσῃ τὴν ὀργάνωσί μας; Τὸ ξέρεις ὅτι μοῦ προκαλεῖς τὸν οἶκτο; Μοῦ εἶναι: κάπως δύσκολο νὰ σκοτώσω ἓνα παιδί, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ἐχεῖς ἀρχίσει νὰ γίνεσαι ἐπικίνδυνος! Τὸ μόνο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σὲ σώσῃ εἶναι νὰ δεχτῇς νὰ συνεργαστῇς μαζί μας...

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρωτᾷ ὁ Γιώργος μὲ πρόσωπο ὅπου δὲν φαίνεται κανένας φόβος.

— Θὰ συνεχίσῃς φαινομενικὰ τὶς ἐρευνές σου μὰ στὴν πραγματικότητά θὰ δουλεύεις γιὰ μᾶς καὶ θὰ μᾶς μεταδίδῃς ὅλα τὰ μυστικά ποὺ θὰ φτάνουν ὥς τ' αὐτιά σου μέσα στὸ γενικὸ στρατηγεῖο τῶν ἐχθρῶν τῆς Γερμανίας!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ Ἑλληνόπουλο μένει ἀκίνητο καὶ σιωπηλὸ κυττάζοντας τὸ Γερμανὸ στὰ μάτια. Ἐπειτα, ξαφνικὰ, τὸν φτύνει στὸ πρόσωπο καὶ λέει περιφρονητικά:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησίς μου!

Ὁ Γερμανός, τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ δίνει στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ ἓνα τρομερὸ χτύπημα ποὺ κάνε τὸ Γιώργο νὰ κυλιστῇ χάμω. Ὁ Κράμερ τὸν σηκώνει μὲ τὸ ἓνα τὸν χέρι λέγοντας:

— Μὴ στενοχωριέσαι, μικρέ! Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ μόνο! Περίμενε λιγάκι ὥσπου νὰ σὲ παραδώσῃ ὁ ἀρχηγὸς στὰ χέρια μου.

— Θὰ μετρήσω ὥς τὸ δέκα, λέει μὲ λύσσα ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γερμανῶν κατασκόπων. Ἄν ὥς τότε δὲν ἀποφασίσῃς νὰ συνεργαστῇς μαζί μας καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃς ὅσα μυστικὰ ξέρεις αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ ἀφήσω τὸν Κράμερ νὰ σὲ περιποιηθῇ! Καὶ ξέρεις πολὺ καλὰ τί σὲ περιμένει στὰ χέρια τοῦ Κράμερ!

Καὶ ἀρχίζει νὰ μετράει:

— Ἐνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε....

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Σπίθας μὲ τὴν Κατερίνα ἀνεβαίνουν γοργὰ τὴ σκάλα τοῦ ὁδηγεῖ στὸ δεύτερο πάτωμα.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί. Ἀρχισε νὰ μὲ πιάνῃ λιγούρα! Δὲν πρόλαβα, βλέπεις νὰ φάω σήμερα παρὰ μόνο δυὸ ψωμιά καὶ μιὰ - δυὸ ὀκάδες ψητὸ κρέας! Ἔτσι ποὺ πάμε θὰ τὰ τιναίω ἀπὸ... ἀβιταμίνωσι καὶ ἀδυναμία! Καὶ νὰ σκεφτῇ κανεὶς ὅτι θαχούμε σὲ λίγες στιγμὲς ζίου - ζήτσου μὲ τοὺς Γερμαναράδες! Δόσε μου δύναμι καί.. ἀνορεξία, Θεέ μου!

Φτάνουν στὸ κεφαλόσκαλο, μπαίνουν στὸ διάδρομο τοῦ δεύτερου πατώματος καὶ βλέπουν τὸν Χάνς, ποὺ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα πέντε μὲ τὸ αὐτόματό του μισοκρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του.

— Μανούλα μου!, λέει σιγανὰ ὁ Σπίθας. Ἄν καταλάβῃ ποιοὶ εἵμαστε, θὰ μᾶς ἀνοίξῃ ἀμέτρητες κουμπότρυπες μὲ τὸ αὐτόματό του! Ἄς κάνουμε τὸν παλαβό....

Προχωρεῖ θαρραλέα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γερμανοῦ, μὲ τὴν Τσικίτα πάντα στὸν ὦμο του καὶ λέει ὅσο πὼ χαζὰ μπορεῖ:

— Εἶμαι ὁ... Μουσολίνι καὶ θέλω νὰ δῶ τὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου. Μὲ κάλεσε γιὰ νὰ ὑπογράψουμε ἓνα συμβόλαιο!

Ὁ Χάνς γούρλωνε τὰ μάτια του καὶ ἓνα γέλιο ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται στὸ πρόσωπό του. Ἡ Κατερίνα, ποὺ κατалаβαίνει τί παίχνιδι παίζει ὁ Σπίθας, κάνει νόημα στὸν Χάνς, ὅτι ὁ Σπίθας εἶναι τρελλός.

— Ὁ.. Μουσολίνι; λέει ὁ Χάνς γελώντας. Χαίρω πολὺ!

Ἐγὼ εἶμαι ὁ... Χαϊλὲ Σελασιέ!

Ὁ Χάνς ἀπλώνει τὸ χέρι του, πιάνει τὸ χεῖρ τοῦ Σπίθα καί... τὸ γέλιο παγώνει στὸ πρόσωπό του! Βλέπει τὸ μουσούδι ἐνὸς πιστολίου νὰ καρφώνεται στὴν κοιλιά του! Ἐνα χεῖρ ἀρπάζει τὸ αὐτόματό του, ἐνῶ μιὰ φωνὴ λέει σιγανὰ:

— Μὴ βγάλης τσιμουδιά, Γερμανέ, γιατί σοὺ τιναίω τὰ μυαλὰ στὸν ἄερα!

Τὴν ἴδια στιγμή, κάτι σκληρὸ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι, πάνω ἀπὸ τ' αὐτί, καὶ ὁ Χάνς χάνει τίς αἰσθήσεις του. Γιὰ νὰ μὴν βροντήξῃ χάμω, ὁ Σπίθας τὸν ἀρπά-

ζει και τον ακουμπάει απαλά στο πάτωμα.

— "Ονειρα γλυκά!, του λέει. "Υπνο, βαθύ, αγαπητέ μου Σελασιέ!

Διασκελίζουν το κορμί του πιάνουν το πόμολο της πόρτας και το γυρίζουν αθόρυβα. Σπρώχνουν απαλά την πόρτα και ρίχνουν μία ματιά στο δωμάτιο. Νοιώθουν την ψυχή τους να γεμίζει φρίκη. "Ο Γιώργος είναι; δεμένος με χειροπέδες και ένας ξανθος άντρας με αποκρουστικά χαρακτηριστικά μετράει:

— "Εξη, έπτά, οκτώ.... "Έχεις δυο μόνο νούμερα στη διάθεσί σου Παιδι-Φάντασμα. "Επειτα θα σε παραδώσω στον Κράμερ και θ' αρχίσει το γλέντι. Θα βγής από τα χέρια του αγνώριστος! "Εννέα, δέκα! Δέχεσαι να συνεργαστής μαζί μας, Παιδι-Φάντασμα;

Το ήρωϊκό παιδί δεν άπαντάει. Τεντώνει μόνο προς τα εμπρός το κεφάλι του και φτύνει το Γερμανό! "Ο άρχηγος των Γερμανών κατασκόπων, χλωμός από λύσσα, ούρλιαζει:

— Είναι δικός σου, Κράμερ! Κομμάτιασε τον!

"Ο κτηνώδης γίγαντας απλώνει το χέρι του για ν' άρπάξει το Γιώργο. Ταυτόχρονα, ένας πυροβολισμός αντηχεί από την πόρτα και το χέρι του Κράμερ, με το μπράτσο τρυπημένο από μία σφαίρα του Σπίθα, τραβιέται πίσω! "Ενα ούρλιαχτό αγρίου θηρίου ξεφεύγει από το λαρύγγι του.

Ο Σπίθας και η Κατερίνα

όρμουν μέσα στο δωμάτιο, συνοδευόμενοι από τα δυο μικρά ζώα. "Ο άρχηγος των Γερμανών απλώνει το χέρι του προς ένα μεγάλο πιστόλι, που είναι ακουμπισμένο δίπλα του πάνω στο τραπέζι, το πιάνει και το στράφει προς τα δυο παιδιά. Μά δεν προλαβαίνει να τραβήξει τη σκανδάλη. "Η Τσικίτα, γυρνώντας κωμικά, έχει κιόλας πηδήσει πάνω στο τραπέζι, έχει άρπάξει με τα χεράκια της ένα μεγάλο μελανοδοχείο και το έκσφενδονίζει έναντίον του Γερμανού!

Το μελανοδοχείο χτυπάει στο πρόσωπο τον άρχηγό των πρακτόρων του Χίτλερ και τον περιλούζει με μελάνια! Το πιστόλι ξεφεύγει από το χέρι του, ενώ από το πρόσωπό του, αποσπάζεται ένα κομμάτι δέρματος και πέφτει στο πάτωμα!

Το σημείωμα του νεκρού

ΤΑ ΜΑΤΙΑ του Παιδιού - Φάντασμα αστράφτουν από χαρά. "Ο άνθρωπος αυτός είναι μεταμφιεσμένος! "Επομένως, το πρόσωπό του είναι σε πολυεύχρηστο και έχει λόγους να το σκεπάσει! "Αν μπορούσε να τον αιχμαλωτίσει θα δώσει ένα θανάσιμο χτύπημα στην οργάνωσι των Γερμανών κατασκόπων γιατί θα αποκαλύψει ποιος είναι ο προδότης που παίρνει τα μυστικά μέσα από το συμμαχικό στρατηγείο!

Σηκώνει τα δεμένα γόνα

Καὶ ἡ Τσικίτα ἐκσφενδονίζει τὸ μελανοδοχεῖο στὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ!

του και τὰ κατεβάζει μ' ὄλη του τῇ δύναμει πάνω στο κεφάλι τοῦ Κράμερ, ἀναγκάζοντάς τον νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα ζαλισμένος.

Ἐπειτα γυρίζει πρὸς τὸν ἀρχηγὸ καὶ ρίχνεται ἐπάνω του μὲ μανία, φωνάζοντας:

— Θὰ μάθω τώρα ποῖος εἶσαι! Θὰ σοῦ βγάλω τὸ πρῶτο πνεῦμα προδότη καὶ θὰ δείξω σ' ὅλον τὸν κόσμον τὸ πρῶτο πνεῦμα ἐκείνου ποὺ προδίδει τοὺς Συμμάχους στὸν Χίτλερ!

Ἡ Κατερίνα, ποὺ εἶναι ἔτοιμη νὰ πυροβολήσῃ ἐναντὶ τοῦ Γερμανοῦ, σταματᾷ γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Γερμανὸς κυλοῦνται χάμω ἀνταλλάσσοντας τρομερὰ χτυπήματα.

Μὰ ἡ σύγκρουσις αὐτὴ δὲν κρατᾷ πολὺ. Ὁ Γερμανὸς ξεγλιστρᾷ μέσα ἀπὸ τὰ δεμένα χέρια τοῦ παιδιοῦ, ἀνορθώνεται μ' ἕνα πηδημα καὶ τρέχει πρὸς μιὰ πόρτα στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Τὴν ἀνοίγει καὶ χάνεται πρὶν ἢ Κατερίνα δοῇ τὸν καιρὸ νὰ γραβίξῃ τὴ σκανδαλίη. Τὰ δυὸ παιδιὰ τρέχουν πρὸς τὴν ἰδίαν πόρτα καὶ δοκιμαζοῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὸν Γερμανό. Μὰ εἶναι κλειδωμένη. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἡρακτόρων τοῦ Χίτλερ τὴν κλείδωσε πίσω του βγαίνοντας.

Γυρίζουν πίσω καὶ βλέπουν ἕνα κωμικοτραγικὸ θέαμα. Ὁ Κράμερ μολοντί

πληγωμένος στὸ ἓνα χέρι, ἔχει ἀρπάξει τὸ Σπίθα καὶ τὸν δέρνει ἀλύπητα δίνοντάς του τρομακτικὰς γροθιὰς στὸ κεφάλι, ἐνῶ ὁ Μουτς τοῦ δαγκώνει ἄγρια τὰ πόδια!

ἸΚάνουν νὰ τρέξουν πρὸς τὸ μέρος του, μὰ ὁ Κράμερ παρατάει τὸ Σπίθα ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ βγαίνει τρέχοντας καὶ βροντώντας τὴν πίσω του. Ὅταν τὰ παιδιὰ βγαίνουν κι' αὐτὰ στὸ διαδρόμον, ὁ Κράμερ ἔχει χαθῇ. Καὶ μαζὶ του ἔχει χαθῇ καὶ ὁ Χάνς!

Ἐνῶ ἡ Κατερίνα ἐλευθερῶναι τὸ Γιώργο ἀπὸ τὶς χειροπέδες μ' ἕνα κλειδάκι, ποὺ ἔχει πάντα πάνω του γιὰ παρόμοιες περιπτώσεις, τὸ Παιδί - Φάντασμα λείπει:

— Μὰς ξέφυγαν! Δὲν μπορέσαμε νὰ πιάσουμε οὔτε ἕναν ἀπ' αὐτούς! Κρίμα! Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ μιλήσῃ καὶ νά...

— Εἶναι καὶ ὁ θυρωρὸς, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμα ξαπλωμένος πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του ἀναίσθητος! Λέει ἡ Κατερίνα. Εἶναι κι' αὐτὸς στὴ συμμορία τῶν κατασκόπων!

Καὶ ἐξηγεῖ στὸ Γιώργο τί εἶχε συμβῇ στὴν εἴσοδο τοῦ σταδίου.

— Γρήγορα!, λέει τὸ Παιδί-Φάντασμα. Πρέπει νὰ φτάσουμε κοντὰ του πρὶν συνελθῇ καὶ φύγῃ κι' αὐτός!

Κατεβαίνουν γοργὰ στὸ ἰσόγειο, ψάχνουν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ θυρωροῦ καὶ τὸν βρίσκουν ἐκεῖ. Μὰ δὲν

πρόκειται να μιλήση ποτέ πιά! Γιατί ο θυρωρός είναι νεκρός! Στο στήθος του είναι καρφωμένο ένα μαχαίρι με μαύρη λαβή! Οί Γερμανοί, φεύγοντας, τον σκότωσαν γιὰ νὰ μὴν τοὺς προδώσῃ πέφτοντας στὰ χέρια τῶν Συμμάχων! Οἱ ἐγκληματικοὶ πράκτορες τοῦ αἰμοδόρου Χίτλερ δὲν δίστασαν νὰ σκοτώσουν ἕναν συνεργάτη τους γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ τομάρι τους!

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως, λέει ὁ Γιώργος. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν μέσα στὸ κτίριο καὶ ἀκούω στὰ ἐπάνω πατώματα ποδοβολητὰ καὶ φωνές... Πρέ...

Σωπαίνει ζαρώνοντας ἃ φούδια του. Βλέπει ἕνα χαρτάκι νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴ σφιγμένη φούχτα τοῦ νεκροῦ. Ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ ἀποσπᾷ τὸ χαρτάκι. Τὸ ξεδιπλώνει. Ἐπάνω του εἶναι γραμμένη μὲ τρεμουλιαρικὰ γράμματα ἡ ἀκόλουθη φράσις:

«Μὲ σκότωσαν οἱ δολοφόνοι! Πέμπτη Λεωφόρος 345»

Βάζει τὸ χαρτάκι στὴν τσέπη του καὶ θυγαίνει διαστικὰ ἀπὸ τὸ κτίριο μαζί με τοὺς συντράφους του. Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν τὸ συντομώτερο, γιὰτὶ ὁ Γιώργος δὲ θέλει νὰ εἶναι ἐκεῖ ὅταν θὰ φτάσῃ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία. «Ὅχι, γιὰτὶ φοβάται, ἀλλὰ γιὰτὶ μπορεῖ νὰ τὸν καθυστερήσουν καὶ στὴ φάσι αὐτὴ τῆς μάχης του μὲ τοὺς ἐχθρούς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾷ εἶναι πολὺ τιμὴ.

Γυρίζουν στὸ ξενοδοχεῖο τους καὶ ἀνεβαίνουν στὸ δωμάτιό τους. Καθὲς μπαίνουν τὰ μάτια τους πέφτουν πάνω σ' ἕνα σημείωμα, ποὺ κάποιος ἔχει ρίξει κάτω ἀπὸ τὴ πόρτα. Ὁ Γιώργος τὸ σηκώνει καὶ διαβάζει:

«Τελευταία προειδοποίησις! Ἄν σὲ δυὸ ὥρες δὲν ἔχετε φύγῃ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ πεθάνετε ἔστω κι' ἂν χρειαστῇ νὰ ἀντιμετωπίσουμε ὁλόκληρη τὴν ἀστυνομικὴ δύναμι τῆς πόλεως! Ἐστω κι' ἂν ἀναγκαστοῦμε νὰ τινάξουμε στὸν ἀέρα τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου μένετε!»

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀκουμπάει τὸ χαρτί πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου. Συνθέτε ἕναν ἀριθμὸ καὶ λέει:

— Θέλω τὸν ἀρχιστράτηγο, παρακαλῶ! Πέστε του ὅτι τὸν ζητεῖ τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι ἐξαιρετικῶς ἐπείγον!

— Μὰ στιγμὴ παρακαλῶ! ἀπαντᾷ μιά φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικό.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, μιά ἄλλη φωνὴ λέει:

— Σὲ ἀκούω Παιδί - Φάντασμα! Ἐχεις ἐνδιαφέροντα νέα;

— Ἐλπίζω νὰ ἔχω λύσει ὡς τὸ βράδυ τὸ αἰνίγμα τῶν κλεμμένων μυστικῶν. Χρειάζομαι ὅμως τὴ βοήθειά σας. Θέλω νὰ μὴ στείλετε ἀμέσως στὸ δωμάτιό μου ἕναν ἐμπιστο ἀνθρώπο σας εἰδικῶς

στά δακτυλικά αποτυπώματα. Καί θέλω νά θέσετε στή διάθεσί μου μερικούς άντρες τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας πού νά μὴν ἔχουν καμιά σχέση μέ τὸ στρατηγεῖο! Εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ προδότης βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους πού ὑπηρετοῦν στὸ στρατηγεῖο. Ἄν ὅλα πάνε καλά, θά σᾶς παραδώσω ἀπὸψε τὸν ἐνοχο.

— Πολύ καλά, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος μέ ικανοποίησι. Θά εἰδοποιήσω τὸ τέταρτο τμήμα τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας νά τεθῇ ὁλόκληρο στή διάθεσί σου καί θά σοῦ στείλω ἕναν εἰδικό γιὰ τὰ ἀποτύπωματα.

5η Λεωφόρος, 345

ΕΙΝΑΙ λύττα. Τὸ Παῖδι - Φάντασμα βαδίζει γοργὰ στή Πέμπτη Λεωφόρο τῆς Νέας Ὑόρκης. Γιὰ ὅλους ὅσοι τὸν ξέρουν δὲν εἶναι πιά ὁ Γιώργος Θαλάσσης. Εἶναι μεταμφιεσμένος. Εἶναι ντυμένος σάν ἕνας νεαρὸς Νοτιοαμερικανὸς μέ χτυπητὸ ριγέ κοστούμι, μέ μαλακὸ καπέλλο, καί στὸ ἐπάνω χεῖλι του ὑ-

πάρχει ἕνα λεπτὸ μαῦρο μουστάκι. Μιά κόκκινη χτυπητὴ γροῖβάτα κάνει τοὺς διαβάτες νά γυρίζουν καί νά τὸν κυττάζουν χαμογελῶντας.

Ὅταν πλησιάζει στὸν ἀριθμὸ 345, τὸ Παῖδι-Φάντασμα κοντστέκεται καί ἐξετάζει μέ προσοχή τὸ κτίριο χωρὶς νά φαίνεται ὅτι τὸν ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα.

Εἶναι ἕνα μεγάλο ἀρχοντικό σπιτί μέ κήπο μπροστὰ καί μέ ὑψηλὰ κάγκελα. Ἐχει τρία πατώματα, ἀλλὰ μόνο στὸ ἐπάνω φαίνονται φῶτα ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο προσπερ νά σφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι τῆς μόδας, στρίβει στήν πρώτη γωνία καί κάνει τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου. Στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἀριθμὸς 345 τῆς Πέμπτης Λεωφόρου μέσα σ' ἕνα στενὸ κι' ἔορμο δρομάκο, εἶναι χτισμένο ἕνα μικρὸ σπιτί, τριγυρισμένο κι' αὐτὸ ἀπὸ κήπο. Φαίνεται ἔορμος.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα διασκελίζει τὰ κάγκελα τοῦ κήπου καί πηδάει μέσα. Προνοεῖ ἀνάλαφρα πρὸς τὸ δάθος τοῦ κήπου, ὅπου ἕνας ὑψηλὸς τοῖχος τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ 345.

Στὴ βάση τοῦ κήπου σταματάει καί ξετυλίγει ἀπὸ τὴ μέση του ἕνα λεπτὸ καί μακρὸ σκοινί, πού στήν ἄκρη του ἔχει δεμένο ἕνα γάντζο. Τὸν στριφογυρίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καί τὸν πετάει πρὸς τὰ πάνω. Τὸ σκοινὶ ξε-

τυλίγεται· σαν ένα έρπετο που έπιτίθεται και ό γάντζος πηγαίνει και σκαλώνει στην ράχη του τοίχου.

Τραβάει τό σκοινί για να βεβαιωθεί ότι πιάστηκε γερά κι' έπειτα σκαρφαλώνει έπάνω με έπιδεξιότητα μούτσου. Διασκελίζει τη ράχη του τοίμου, κρεμάει τό σκοινί από την άλλη μεριά και γλυστράει κάτω. Προσγειώνεται μέσα τόν κήπο του σπιτιού, που ήταν γραμμένο στο χαρτάκι που άφησε πεθαίνοντας ό θυρωρός του πυγμαχικού σταδίου. Κυττάζει γύρω με τό αúτί του στημένο. Τίποτα. Κανένας θόρυβος δέν προδίδει την παρουσία ανθρώπου μέσα στόν κήπο. Μόνο προς τό μέρος της έξώπορτας διακρίνεται ένα ίσκιο να σαλεύει κωθρά, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

Τό παιδί συγχαίρει τόν έαυτό του, που δέν δοκίμασε να μπη από την έξώπορτα. Θά έπεφτε πάνω στο φρουρό αυτό και ή έπίσκεψίς του θα άπέβανε άκαρπη.

Προχωρεί προς τό σπίτι, γλυστρώντας άθόρυβα, άθέατα, σαν ένα άληθινό φάντασμα. Φτάνει σε μία μικρή πόρτα στο πίσω μέρος του σπιτιού και την σπρώχνει άπαλά. Είναι κλειδωμένη. Δέν δοκιμάζει να την ανοίξη με τό άντικλείδι που του έχει χαρίσει τό συμμαχικό στρατηγείο. Καταλαβαίνει, ότι, άφού ό προδότης προέρχεται μέσα από τό στρατηγείο, θα ξέρη ότι οί πράκτορες τών

Συμμάχων είναι έφωδιασμένοι με τέτοια άντικλείδια και θα έχη λάβει τά μέτρα του. Θά έχει έγκαταστήσει στίς πόρτες και τά παράθυρα άντιδιάρρηκτικά κουδούνια που είδοποιούν άμέσως με διαπεραστικά κουδούνισματα ότι κάποιος διέρρηξε μία πόρτα ή ένα παράθυρο.

Κάνει λοιπόν τό γύρο του σπιτιού έπιθεωρώντας με προσοχή και έμπειρο μάτι τίς πόρτες και τά παράθυρα. Σταματάει. "Ένα από τά παράθυρα του έπάνω πατώματος είναι φωτισμένο και άνοιχτό. "Αν καταφέρη να φτάση ως εκεί, μπορεί να έλπιξη ότι ή άποστολή του, ή σοβαρή άποστολή από την όποία έξορτάται ή τύχη όλων τών έλευθέρων έθνών και της 'Ελλάδος θα πετύχη.

Έξετάζει τόν τοίχο και διακρίνει ένα σωλήνα, που άνεβαίνει από τό έδαφος ως την ταράτσα. 'Ο σωλήνας αυτός περνάει σε πολύ μεγάλη άπόσταση από τό παράθυρο· μα ό Γιώργος δέν πρόκειται να σταματήσει μπροστά σ' ένα τέτοιο εμπόδιο. Δέν τόν φοβίζει ό θάνατος. Άρκει να φέρη σε πέρας την άποστολή του.

Κάνει τό σταυρό του, πιάνει τό σωλήνα και αρχίζει να σκαρφαλώνη. Τό άνέβασμα είναι πολύ δύσκολο, γιατί ό σωλήνας είναι παλιός και μουχλυσισμένος και τά δάχτυλα του τολμηρού παιδιού γλυστρούν κάθε τόσο. Μα ό Γιώργος συνεχίζει τό άνέβα-

σμα με πείσμα κα ἔπιμονή καὶ καταφέρνει νὰ φτάσῃ στὸ ὕψος τοῦ παραθύρου καὶ σὲ ἄρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτό. Τὸν χωρίζουν τώρα ἀπὸ τὸ κλειχτὸ παράθυρο τρία μέτρα καὶ ἀνάμεσά τους δὲν ὑπάρχει κανένα στήριγμα ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα πολὺ στενὸ καὶ πολὺ γλυστερό περβάζι.

«Θεέ μου, μουρμουρίζει τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Ἐσὺ ποὺ βοηθᾷς τὸ Καλὸ βοηθήσέ με νὰ σώσω τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν καταστροφή, δίνοντάς μου φτερά καὶ περνώντας ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος!»

Καὶ με ἀποφασιστικότητα πιάνεται ἀπὸ τὸ περβάζι καὶ κρεμασμένος στὸν ἄερα, προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρο στηριζόμενος μόνον στὰ δάχτυλά του, ποὺ γλυστροῦν κάθε τόσο. Διασχίζει τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸ παράθυρο σὲ λίγες στιγμές. Μέσα στὶς λίγες ὁμῶς αὐτὲς στιγμές κινδυνεύει νὰ σκοτωθῇ δέκα τουλάχιστον φορές.

Τέλος φτάνει στὸ παράθυρο, πιάνεται ἀπὸ τὸ περβάζι του καὶ ἀνασηκώνεται ἑλαφρά. Μὲ ἀνακούφισι διαπιστώνει ὅτι μπροστά στὸ παράθυρο κρέμεται μιὰ μεγάλη κουρτίνα κρύβοντας ἐντελῶς τὸ παράθυρο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι μέσα στὸ δωμάτιο.

Μὲ μιὰ σύσπαισι τῶν μυῶν του, ἀνασηκώνεται ἐντελῶς, διασκελίζει τὸ περβάζι καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ καὶ ἄθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο,

πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα.

Μένει γὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος, λαχανιασμένος. Στ' αὐτὰ του φτάνουν φωνὲς ποὺ συζητοῦν σοβαρὰ καὶ με κάποιον νευρικότητα.

— Πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας!, λέει κάποιος. Αὐτὸ τὸ Παῖδι - Φάντασμα εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνο. Κάνουμε μεγάλον σφάλμα ποὺ δὲν δώσαμε τὴν προσοχὴ ποὺ ἔπρεπε στὶς προειδοποιήσεις τῶν προϊσταμένων μας ἀπὸ τὸ Βερολίνο! Ἐπρεπε νὰ τὸν σκοτώσουμε ἀμέσως μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος καὶ ὄχι νὰ δοκμάσουμε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε! Ἔτσι θὰ εἴχαμε ἡσυχάσει τώρα!

Μιὰ φωνὴ ποὺ ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει ὡς τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγῶ τῶν Γερμανῶν, πρακτικῶν ἀπαντᾷ:

— Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τὴν ψυχραιμίαν μας! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ ὁμάς ἀπὸ τοὺς ἡδ' ἀποφασισμένους ἄντρες μας βρίσκεται στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου μένει τὸ Παῖδι - Φάντασμα με τοὺς βοηθοὺς του, με τὴν ἐντελὴ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ με κάθε θυσία! Εἶναι ὀπλισμένοι με αὐτομάτα καὶ χειροβομβίδες, ποὺ ἔχουν κρύψει κάτω ἀπὸ τὰ σακκάκια τους καὶ δὲ θὰ δισταῖσιν νὰ καταστράψουν ἀκόμα καὶ ὁλόκληρον τὸ ξενοδοχεῖον γιὰ νὰ σκοτώσῃν τοὺς ἐχθρούς μας! Ἐληξε ἡ προθεσμία τῶν δύο ὥρων ποὺ τοὺς ἔδωσα καί,...

Αιχμάλωτοι!

ΕΝΑ κουδούνισμα τηλεφώνων τον διακόπτει. "Επειτα από μερικές στιγμές, η φωνή του ακούγεται πάλι:

— Έμπρός! Τί; Νά τους πάρη ο διάβολος.

Καί η φωνή προσθέτει άποτεινόμενη στους άλλους :

— Πήγαν στο ξενοδοχείο αλλά αντί νά βρουν τὰ τρία θαβλεμένα παιδιά βρήκαν νά τους περιμένη μια ισχυρή περίπολος τής αστυνομίας ! Γλύτωσαν μόνο πέντε! Τρείς σκοτώθηκαν και οι υπόλοιποι δύο πιάστηκαν!

— "Ω!, κάνει ένας άλλος. 'Η θέσις μας είναι άσχημη λοιπόν!

— Μη χάνετε την ψυχρά-μια σας, λέει πάλι ο άρχηγός. "Όπως ξέρετε έχω μια έμπιστευτική θέσι στο συμμαχικό στρατηγείο και μπορώ νά φτάσω ως αυτούς και νά τους κάνω νά κλείσουν τὸ στόμα τους γιὰ πάντα σκοτώνοντάς τους! "Όσο γιὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα, θά άναγκαστώ νά χρησιμοποιήσω ένα μέσα πού ήθελα νά άποφύγω

ως τώρα γιατί είναι επικίνδυνο και μπορεί νά με φέρη στη θέσι νά φύγω από τὸ στρατηγείο. Σας δίνω τὸ λόγο μου ότι πριν περάση η νύχτα αὐτή τὸ καταραμένο έλληνόπουλο θά είναι νεκρό!

Ο Γώργος παραμερίζει τήν κουρτίνα ελαφρά και κυττάζει μέσα στο δωμάτιο. Βλέπει καθήμενους γύρω άπό ένα τραπέζι τέσσερις άντρες. Ο ένας άπ' αυτούς είναι ο άρχηγός τών Γερμανών κατασκόπων, πού είχε τόσο κωμικά ή Τσιρκία περιλούσει λίγες ώρες κωρίτερα με τὸ μελάνι. Φορεί ένα καινούργιο κοστούμι και ή ζημιά πού είχε κάνει στο προσωπείο του τὸ μελανοδοχείο δέν διακρίνεται πιά. Μόνο στα χέρια του υπάρχουν ακόμα μερικά ίχνη άπό τὸ μελάνι. Ένα στίγμα στο μικρό δάχτυλο του άριστερου χεριού και ένα άλλο στον δείκτη του δεξιού....

— Νομίζω..., αρχίζει νά λήη ο άρχηγός.

Μά σταματάει. Τὸ τηλεφώνο κουδούνίζει πάλι διαπεραστικά. "Απλώνει τὸ χέρι του και σηκώνει τὸ άκουστικό.

— Έμπρός!, λέει γκριναρικά.

Και ξαφνικά τὸ πρόσωπό του φωτίζεται άπό μίαν έκφρασι χαράς.

— Κράμερ!, φωνάζει. Είσαι σπουδαίος! Τους έπιασες και τους δύο; Έχεις χίλια δολάρια δώρο! Πήγαίνε τους άμέσως στο σπίτι μου!

Άκουμπάει τὸ άκουστικό

καί γυρίζει στους άλλους:

—Μεγάλη επιτυχία, φίλοι μου! 'Ο Κράμερ, καθώς γύριζε από ένα γιατρό όπου είχε πάει: να του δέσουν το πρᾶγμα τῷ χερσίου του, συνάντησε τούς δυο βοηθούς τῷ Παιδιού - Φάντασμα καὶ κατόφερε νὰ τούς αἰχμαλωτίσῃ! Τὸ κρατάμε τώρα καλὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα! Θὰ ἀναγκάσουμε τούς συντρόφους του νὰ μιλήσουν καὶ θὰ τοῦ στήσουμε μιὰ παγίδα πού αὐτὴ τὴ φορά θὰ εἶναι παγίδα θανάτου! Θὰ πάω στὸ σπίτι μου ὅπου διέταξα τὸν Κράμερ νὰ τούς μεταφέρῃ καί...

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀκούει πιὰ. Ἐχει διασκελίσῃ τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου,

κρεμιέται μὲ τὰ χέρια του ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέσῃ κάτω. Προσγειώνεται βαρεῖα ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ὕψος καὶ γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς χάνει σχεδὸν τίς αἰσθήσεις του ἀπὸ τὸν κλονισμό. Ἐπειτα, συνέρχεται καὶ τρέχει πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου. Βρίσκει τὸ σκοινί, σκαρφαλώνει ἐπάνω, ρίχνει τὸ σκοινὶ κάτω. Κάνει τρέχοντας τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου καὶ σταματᾷ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι κοντὰ σ' ἕνα ταξί, πού σταθμεύει μπροστὰ σ' ἕνα περίπτερο.

Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθεῖ τὴν εἰσδο τοῦ κτιρίου τῶν Γερμανῶν. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, βλέπει τὴν ἐξώπορ

Ἡ γροθιά τοῦ Σπίθα χτυπάει σὰν χειροδομίδα!

Τὸν ὁδηγοῦν στὸ τμήμα, ἐνῶ συνεχίζει μὲ ἀπάθεια τὸ φαγητό!

τα νὰ ἀνοίγῃ καὶ ἓνα μεγάλο μαῦρο αὐτοκίνητο νὰ βγαίνει.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, τὸ Παιδί - Φάντασμα χώνεται μέσα στὸ ταξί, λέγοντας:

— Παρακολούθησε ἐκεῖνο τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο! Θάχῃς δέκα δολλάρια δῶρο ἂν δὲν τὸ χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου!

— Ἀφεντικό, ἀπαντᾷ ὁ σωφὲρ, γιὰ δέκα δολλάρια μπορῶ νὰ μὴ χάσω ἀπὸ τὰ μάτια μου ἄκόμα κι' ἓνα ἄερεπλάνο!

Τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο ξεκινᾷ: γοργὰ καὶ ἀπομακρύνεται: μέσα στὸν πολυθόρυβο καὶ πολύκοσμο δρόμο. Τὸ ταξί τὸ ἀκολουθεῖ ἀπὸ ἀρκετὴ

ἀπόστασι: ὥστε νὰ μὴν προκαλέσῃ τίς ὑποψίες τῶν ἐπιβατῶν του. Ὁ σωφὲρ ὁδηγεῖ μὲ τόση μαεστρία ὥστε τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔχουν πάντα τὴν ἴδιαν ἀπόστασι μετὰξὺ τους ὅσο γοργὰ ἢ ἀργὰ κι' ἂν ταξιδεύῃ τὸ μαῦρο.

Τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ κρατᾷ μισὴ ὥρα. Τέλος, τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο μπαίνει σ' ἓνα ἡσυχο καὶ δεντροφυτευμένο δρομάκι μίας ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο πλούσιο σπίτι. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο βγαίνει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γερμανῶν κατασκόπων, ξεκλειδώνει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπαίνει μέσα.

‘Ο Γιώργος πηδάει απ’ τὸ ταξί δίνει στὸ σωφὲρ ἓνα χαρτονόμισμα τῶν εἴκοσι δολαρίων καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὰ ρέστα, τρέχει πρὸς τὸ σπίτι. Ἡ ζωὴ τῶν δυὸ πρὸ ἀγαπητῶν προσώπων ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμον κρέμεται ἀπὸ τὴν γρηγοράδα του καὶ τὴν ικανότητά του.

Φτάνει στὴν πόρτα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ διστάζει νὰ χρησιμοποῖσῃ τὸ ἀντικλεῖδι του. “Ἄν οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τοποθετήσῃ ἀντιδιαρρηκτικὰ κουδούνια, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα! Θὰ χαθοῦν ὅλοι μαζί!”

Τοποθετεῖ τὸ ἀντικλεῖδι του στὴν κλειδαριὰ καὶ πιέζει ἓνα κουμπάκι. “Ένας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ καὶ ἀνοίγει χωρὶς νὰ ἀκουστῇ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ κανένα κουδούνισμα. Μπαίνει σ’ ἓνα εὐρύχωρο καὶ μισοφωτισμένο χώλ. Γύρω βλέπει διάφορες πόρτες. Μιά σκάλα ὀδηγεῖ στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο ποὺ εἶναι θυθισμένο στὸ σκοτάδι, μὲ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γερμανῶν λέει:

— Κράμερ, φέρε μου ἐπάνω τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα! Ποῦ τὰ ἔχεις;

— Στὸ ὑπόγειο. Καὶ φρόντισα νὰ διώξω στὸ μεταξὺ ὅλους τοὺς ὑπηρέτες, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦν οἱ φωνές τους ὅταν θ’ ἀρχίσουμε νὰ τοὺς βασανίζουμε!

— Ἐκανεσ πολὺ καλὰ!

Φέρε τοὺς στὸ δωμάτιό μου.

Βήματα ἀκούγονται νὰ κατεβαίνουν βαρεῖα τὴ σκάλα, ἐνῶ ἄλλα βήματα ἀκούγονται στὸ διάδρομο τοῦ ἐπάνω πατώματος. Ὁ Γιώργος κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ σφίγγει στὸ χέρι του τὸ κοντάρι μιᾶς σκουπίας ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ.

Ἀφήνει τὸν Κράμερ νὰ κατεβῇ τὴ σκάλα καὶ νὰ κἀνῃ διὰ βήματα πρὸς μιὰ πόρτα δεξιᾶ. Τότε βγαίνει ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν κρύπτη του, σηκώνει ψηλὰ τὸ κοντάρι τῆς σκάλας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ πυγμαίου καὶ τὸ κατεβάζει μ’ ὅλη του τὴ δύναμι στὸ κρανίον του.

Χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα του ὁ πράκτωρ τῶν Γερμανῶν σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος. Ὁ Γιώργος βλέπει κάτω ἀπὸ τὸ κορμὶ του τὸ εὖλο γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ νὰ βροντήσῃ στὸ πάτωμα. Ἐπειτα, πηγαίνει στὴν πόρτα, ὅπου κατευθυνόταν ὁ Κράμερ, τὴν ἀνοίγει καὶ χάνεται πίσω της.

Κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἔπειτα ἀπὸ μερικά λεπτὰ μαζὶ μὲ τὸ Σπίθα καὶ τὴν Κατερίνα. Πίσω ἀπὸ τὸ Σπίθα ἀκολουθοῦν οἱ ἀχώριστοι φίλοι του, ἡ Τσικίτα καὶ ὁ Μούτς.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ Παιδί - Φάντασμα σκέπτεται νὰ ἀνεβῇ ἐπάνω καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Γερμανῶν. Μὰ προτιμᾷ νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του, γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ φτά-

ρίουν στο μεταξύ κι' οί άλλοι Γερμανοί καί νά πέση πάλι σέ παγίδα. Άλλώστε, ξέρεi τώρα ποίος είνai ο προδότης. Ξέρεi ποίος κρύβεται πίσω από τὸ προσωπεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γερμανῶν πρακτόρων! Καί ξέρεi πού θὰ τὸν βρῇ μὲ πραγματικό του πρόσωπο!

Βγαίνουν γοργὰ ἀπὸ τὸ σπίτι καί ἀπομακρύνονται μέσα στὴ νύχτα...

Φρανκενστάιν

ΕΧΕΙ ξημερώσει πιά καί ἡ ἐφιαλτική νύχτα ἔχει πάρει τέλος γιὰ τὰ τρία Ἑλληνόπουλα. Στὸ στρατηγεῖο τῶν Συμμάχων, ὁ ἀρχιστράτηγος περιμένει μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν ἀφ᾽ ἑξῆς τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, πού τοῦ ἔχει ὑποσχεθῇ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸν προδότη.

Ἡ ὥρα εἶναι ἀκριβῶς ἐπτά καί ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες τοῦ στρατηγεῖου βρίσκονται στὶς θέσεις τους γιὰ τὸ πρῶνὸ προσκλητήριο.

Ὁ Γιώργος Θαλάσσης μπαίνει στὸ στρατηγεῖο συν-

οδευόμενος ἀπὸ δυὸ ρωμᾶλέφους ἄντρες τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας. Στὸν προθάλαμο σταματᾷ καὶ κάνει ἕνα τηλεφώνημα στὸν ἀρχιστράτηγο δίνοντάς του ραντεβού σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ κτιρίου.

— Στρατηγέ μου, τοῦ λέει, μπορεῖς νάρθῃς στὸ γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ Στίμσον, τοῦ προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν; Ἐκεῖ θὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν προδότη.

Καί, μὲ τοὺς δυὸ στρατιῶτες μαζί του, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα τοῦ δευτέρου πατώματος. Χτυπάει καὶ μὲ ἃ φωνὴ λέει ἀπὸ μέσα:

— Ἐμπρός!

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ Στίμσον. Ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τοῦ στρατηγεῖου εἶναι καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι καὶ ἐξετάζει μερικὰ ἔγγραφα. Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Ἑλληνόπουλου, τὰ μάτια του λάμπουν.

— Καλῶς τον, λέει φιλικά. Τὸν ἀνακάλυψες ἐπιτέλους τὸν προδότη, Παιδί - Φάντασμα;

— Νομίζω ὅτι ναί, στρατηγέ μου! Περιμένω τὸν ἀρχιστράτηγο γιὰ νὰ ἀνακοινώσω τὸ ὄνομά του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμάχων μπαίνει στὸ δωμάτιο μὲ μιὰ ἐκφρασι περιεργείας καὶ ἀνυπομονησίας στὸ πρόσωπο.

‘Ο Γιώργος λέει με άργη και σταθερή φωνή:

— Στρατηγέ Στίμσον, είμαι υποχρεωμένος να σε συλλάβω!

Για μὰ - δυο στιγμές, ό στρατηγός Στίμσον και ό αρχιστράτηγος μένουν ασάλευτοι: και δειυθοί, μη μπορώντας να άρθρώσουν λέξι από την έκπληξί τους. Έπειτα, ό αρχιστράτηγος λέει αύστηρά:

— ‘Η στιγμή δέν είναι κα τάλληλη για φάρσες, Παιδι - Φάντασμα!

— Δέν πρόκειται για φάρσα, στρατηγέ μου, άπαντάει ό Γιώργος. ‘Ο στρατηγός Στίμσον είναι: ό άρχηγός των Γερμανών πρακτόρων που κλέβουν τα πολεμικά μυστικά από το στρατηγείο μας!

— Είναι τρελλός! λέει ήρεμα ό Στίμσον χωρίς να σα λέξη από τη θέσι του. Δέν έπρεπε να αναθέσουν σ’ ένα εύφάνταστο παιδι μιá τόσο σοβαρή άποστολή! Φαίνεται ότι έχει διαβάσει πολλά άστυνομικά μυθιστορήματα κι έχουν πάρει τα μυαλά του άέρα!

— Παιδι - Φάντασμα, λέει ό αρχιστράτηγος δέν θα έπιτρέψω να συμβαίνουν τέτοια πράγματα στο στρατηγείο μου! Δέν μπορείς να προσβάλλης με τέτοιο τρόπο ένα από τους πιο καλούς κι έντιμους αξιωματικούς μου!

— Με όλο το σεβας που αισθάνομαι προς το πρόσωπό σας, άπαντάει ό Γιώργος είμαι άναγκασμένος να συλλά-

βω τον στρατηγό Στίμσον! Δέν μπορείτε να με έμποδισετε για δύο λόγους. Πρώτον γιατί έχω πλήρη έξουσιοδότησι από τον πρόεδρο των ‘Ηνωμένων Πολιτειών και δεύτερον γιατί ό στρατηγός Στίμσον δέν είναι ό στρατηγός Στίμσον, αλλά ένας άπς τους πιο ικανούς κατασκόπους του Χίτλερ! Είναι ό περιφημος Φρανκεστάιν, ό Γερμανός κατάσκοπος που είχε άνοστατώσει πέρυσι τις ύπηρεςίες αντικατασκοπεΐας των Συμμάχων με τα καταπληκτικά κατορθώματά του!

Και προσθέτει μ’ ένα πονηρό χαμόγελο:

— Είναι περίφημος στη δουλειά του ό Φρανκεστάιν! Κατώρθωσε να αιχμαλωτίση το άληθινό στρατηγό Στίμσον και να πάρη τη θέσι του με τόσο μαεστρία, ώστε κανένας δέν κατάλαβε την άλλαγή. Αύτός είναι ό προδότης που παρέδιδε στους Γερμανούς τα μυστικά μας. Έχει στη Νέα Υόρκη μιá μεγάλη όργάνωσι. Γερμανών και έγκληματιών του ύποκόσμου και έχει τυλίξει τις ύπηρεσίες μας με ένα περίφημο ώργανωμένο δίκτυο πρακτόρων. Έκανε όμως ένα μεγάλο σφάλμα. Κάθε φάκελλος του στρατηγείου έχει και τα δαικτυλικά αποτυπώματα του αξιωματικού που άφορά.. ‘Ο Φρανκεστάιν παίρνοντας τη θέσι του Στίμσον δέν φρόντισε να αντικαταστήση τα άποτυπώματά του με τα δικά του, γιατί είναι γνωστά στίς

υπηρεσίες αντικατασκοπείας των Συμμάχων. Έγώ, έπειδή υποψιάστηκα ότι ήταν μεταμφιεσμένος από μερικά ύποπτα σημεία του δέρματος, πήρα με τρόπο τὰ άποτυπώματά του και τὰ συνέκρινα με τὰ άποτυπώματα του φακέλλου του Στίμσον. Ήσαν διαφορετικά ! Και ήσαν όμοια με τὰ άποτυπώματα που βρήκα πάνω σ' ένα χαρτί με τὸ όποιο οί Γερμανοί με είδοποίησαν νά φύγω από τή Νέα Ύόρκη! Δέν έμενε παρά νά κάνω μιὰ έρευνα στα άρχεία των υπηρεσιών πληροφοριών και τὸ ανέθεσα αυτό στον είδικό που μου στείλατε, κύριε άρχιστράτηγε! Τὰ άποτυπώματα του στρατηγού «Στίμσον» είναι όμοια με τὰ άποτυπώματα του Φρανκεστάιν!

Και γυρίζει στους στρατιώτες:

— Συλλάβετε τὸν άνθρωπο αυτόν!

Οί στρατιώτες κινούνται πρὸς τὸ μέρος του Φρανκεστάιν. Μὰ είναι πιά πολύ άργά. Ό Γερμανός κατάσκοπος, μ' ένα καταπληκτικό πήδημα, φτάνει στο παράθυρο και ρίχνεται στο κενό! Τὸ ύψος είναι άρκετά μεγάλο γιά νά τσακιστή ένας άνθρωπος. Όταν όμως τὸ Παιδί - Φάντασμα και οί άλλοι τρέχουν στο παράθυρο, βλέπουν τὸν Φρανκεστάιν νά άπομακρύνεται τρέχοντας και νά χάνεται στη γωνία του δρόμου!

Πρίν χαθή, ένα σαρκαστι-

κό γέλιο άκούγεται και μιὰ φωνή:

— Θα ξανασυναντηθούμε, Παιδί - Φάντασμα! Και τότε...

Έχουν περάσει δυὸ μέρες. Τὸ Παιδί - Φάντασμα και οί υπηρεσίες αντικατασκοπείας των συμμάχων έρευνουν τήν Νέα Ύόρκη από τή μιὰ άκρη στην άλλη γιά νά ανακαλύψουν τὰ ίχνη του Φρανκεστάιν και των πρακτόρων του μὰ χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Οί Γερμανοί έχουν έξαφανιστή, έχουν άποσυρθή σέ κάποιο κρησφύγετό τους περμένοντας νά περάση ή μπόρα γιά νά ξαναβγουν και νά ξαναρχίσουν τή δράσι τους.

Στὸ μεταξύ ὁ Σπίθας τὸ χει ρίξει στο φαγοπότι! Γυρίζει από έστιατόριο σέ έστιατόριο και από μπάρ σέ μπάρ και τρώει, τρώει!

Μιὰ μέρα καθισμένος σ' ένα μπάρ ενός κεντρικού δρόμου τής Νέας Ύόρκης, ὁ Σπίθας έχει πέσει με τὰ μούτρα στο φαγητό, με όρεξι πολύ μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά.

Ξαφνικά, από τήν πόρτα του μπάρ βλέπει μιὰ γνωστή φάτσα, τὸν πυγμαίχο Κράμερ νά μπαίνει στο κέντρο και νά κατευθύνεται πρὸς τὸν πύργο. Ό Σπίθας νοιώθει τὸ αἷμα νά ανεβαίνει στο κεφάλι του. Μιὰ σκέψι περνάει από τὸ καθυστερημένο μυαλό του: άδιάκοπα πεινασμένου παιδιού. Δέν σκέπτεται ότι αυτή είναι μιὰ μοναδική ευκαι-

ρία για να παρακολουθήσει τον πράκτορα των Γερμανών και να μάθει ίσως το κρησφύγετό τους, αλλά νομίζει ότι ο Κράμερ έρχεται για να του... φάει τους μεζέδες! Και γίνεται θηρίο!

Πετάγεται επάνω και, καθώς ο Κράμερ περνάει από κοντά του χωρίς να τον προσέξει, ή γροθιά του Σπίθα προσγειώνεται στο σαγώνι του σαν ηλεκτρικό σφυρί! Ο Κράμερ καταρρέει παρασύροντας στο πέσιμό του κι' ένα τραπέζι!

Την ίδια σχεδόν στιγμή, δυνατά χέρια αρπάζουν τον Σπίθα και τον σέρνουν προς την έξοδο. Είναι δυο αστυφύλακες που έτυχε να βρεθούν εκείνη την ώρα μέσα στο μπάρ! Μά ο Σπίθας δέ νοιάζεται. Μασουλάει ένα πελώριο σάντουιτς που κρατάει στα χέρια του και τους αφήνει να τον οδηγήσουν το τμήμα. Ξέρει ότι στα αμερικανικά τμήματα δίνουν άφθονο και έκλεκτο φαγητό στους κρατούμενους.

Ξαφνικά, το μυαλό του αρχίζει να λειτουργεί κανονικά.

— Μανούλα μου!, μουρ-

μουρίζει, 'Ο Κράμερ! Μά δαλος ο κόσμος, αυτόν ψάχνει να βρή κι' εγώ τον άφισα να μου φύγει μέσα από τα χέρια!

Και με μιά απότομη κίνηση των μπράτσων του ξεφεύγει από τα χέρια των αστυφυλάκων και το βάζει στα πόδια προς την κατεύθυνση του μπάρ, ενώ αυτοί τον κυνηγούν εσπύσω χειρονομώντας και σφυρίζοντας.

Καθώς τρέχει, ο Σπίθας βλέπει ένα ταξί να τον προσπερνάει. Στο βάθος του αυτοκινήτου είναι καθισμένος ο ... Κράμερ!

Χωρίς να διστάση, το Έλληνόπουλο τρέχει πίσω από το ταξί, και, χωρίς να γίνη αντιληπτός από τον σωφέρ και τον Κράμερ, πηδάει και κάθεται στη σκάρα του αυτοκινήτου. Το ταξί συνεχίζει το δρόμο του αναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα, με τον Σπίθα καθισμένον πάντα στο πίσω μέρος του.

Το αδιάκοπα πεινασμένο παιδί μασουλάει, πάντα το σάντουιτς μουρμουρίζοντας:

— Θα τὰ πούμε τώρα από την καλή κύριε Κράμερ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις.

Προσοχή!

Είχαμε αναγγείλει για την περασμένη Πέμπτη την κυκλοφορία ενός νέου εβδομαδιαίου αναγνώσματος. Για λόγους όμως, που θα σας εξηγήσουμε όταν έρθη η ώρα, αναγκασθήκαμε να ματαιώσουμε την έκδοσι αυτή την τελευταία στιγμή και να ετοιμάσουμε μιαν άλλη, που θα κυκλοφορήσει την ερχόμενη Πέμπτη, 14 Φεβρουαρίου, με τόν τίτλο:

ΜΙΚΡΟΣ ZOPPO

Είναι οι αυτότελεις συναρπαστικές εβδομαδιαίες περιπέτειες ενός μικρού μασκοφόρου Τιμώρου, που με το σπαθί, το μαστίγιο και το πιστόλι προστατεύει το Δίκαιο και καταδιώκει το "Εγκλημα!"

"Όσοι αγάπησαν τον ZOPPO, θα ξετρελλαθούν κυριολεκτικά με τον Μικρό ZOPPO, που θα καταπλήξει και θα ένθουσιάζει με την δράσι του και τὰ έξυπνα κόλπα του και θα γοητεύει με τις άπιστευτες εξορμήσεις του!

ΜΙΚΡΟΣ ZOPPO

Ζητήστε τον όλοι την ερχόμενη Πέμπτη!

Τιμή 2 δραχμές

Ο Μ Ι Κ Ρ Ο Σ Η Ρ Ω Σ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 98 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:		Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:	
Ἔτησίαι	δρχ. 100	Ἔτησίαι	δολλάρια 4
Ἐξάμηνος	» 55	Ἐξάμηνος	» 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 99, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΪΝ

Ὁ Γερμανὸς Κατάσκοπος

τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀντιμετωπίζει σ' ἓναν ἀγῶνα ἐξοντώ-
σεως τὸν πιὸ τρομερὸν κατάσκοπον ποὺ παρουσίασε ὁ τελευ-
ταῖος παγκόσμιος πόλεμος καὶ βρίσκεται φάτσα με φάτσα
μετὸ θάνατον, στὴν προσπάθειά του νὰ σώσῃ τὰ ἐλεύθερα
ἔθνη καὶ τὴν πατρίδα του τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν καταστροφή!

ΤΑ ΔΙΑΛΥΣΑΜΕ.

ΜΗ ΧΑΙΡΕΣΑΙ
ΤΟΜ, ΟΣΟ ΝΑ ΜΑ-
ΘΟΥΜΕ ΠΟΥΘΕ ΕΡ-
ΧΟΝΤΑΙ ΑΥΤΕΣ ΟΙ
ΤΕΡΑΣΤΕΣ ΑΚΡΙ-
ΔΕΣ. ΠΡΟΣΕΧΕ,
ΠΡΟΣΕΓΙΘΝΟΜΑΣΤΕ

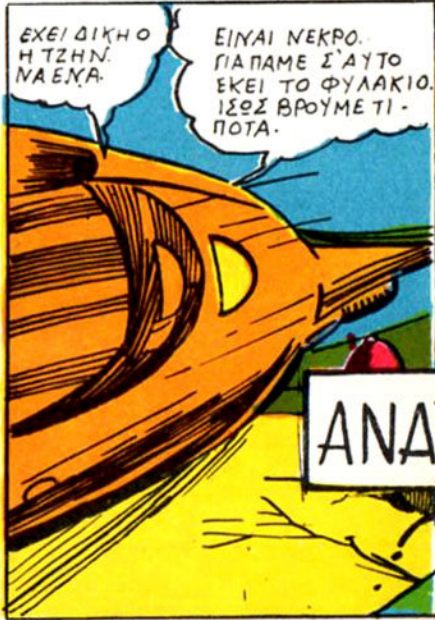
ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΦΕΓ-
ΓΑΡΙΟΥ, ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ Η ΥΠΟΛΟ-
ΧΑΓΟΣ ΤΖΗΝ ΦΑΙΗΜΣ.

ΓΕΙΑ ΣΟΥ
ΤΖΗΝ, ΤΙ
ΝΕΑ;

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΧΟΥΝ
ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΕΙ ΠΟΛΥ
ΣΚΙΠ!

ΕΛΑ ΝΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΕΧΕΙ ΓΕΜΙΣΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ!
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΓΥ-
ΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΣΗ ΜΑΣ!

ΕΧΕΙ ΔΙΚΗ Ο
Η ΤΖΗΝ.
ΝΑ ΕΧΑ.

ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟ.
ΓΙΑ ΠΑΜΕ Σ' ΑΥΤΟ
ΕΚΕΙ ΤΟ ΦΥΛΑΚΙΟ.
ΙΣΟΣ ΒΡΟΥΜΕ ΤΙ-
ΠΟΤΑ.

ΑΝΑΤ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ